

П. Г. Удхаус

Съдба

В часа за предобедната цигара в пушалнята на „Търтеите“ се бе събрала малка групичка Симпатияги, Скици и Образи. Предишната нощ се бе получило нещо като джамборе и затова компанията като цяло ви-таеше в сферата на изнуреното и изцъклено мълчание. Най-сетне един от Образите наруши всеобщото безмълвие.

– Наш Фреди се е завърнал – гласеше изказването му.

Изминаха минути, преди някой от присъстващите да събере сили, за да коментира въпроса. Първа реагира една Скица.

– Кой Фреди?

– Фреди Уиджън.

– Къде?

– Тук.

– Имах предвид къде е бил!

– В Ню Йорк.

– Не знаех, че е бил в Ню Йорк.

– Бил е. Иначе как щеше да се върне?

Скицата се замисли над този аргумент.

– Има нещо вярно – съгласи се най-сетне. – И как е прекарал?

– Зле. Изгубил любимото момиче.

– Де да имах по една лира за всяко момиче, което Фреди Уиджън е обичал и изгубил – въздъхна с възделение един Симпатияга. – Ако беше така, сега нямаше да ти искам пет лири назаем.

– Не си искал.

Симпатиягата се намръщи. Не му стигаше главоболието, ами и раз-говорът взе да задебелява.

– И как е изгубил това момиче?

– Заради куфара.

– Какъв куфар?

– Куфара, който носел на другото момиче.

– Какво друго момиче?

– Онова, на което носел куфара.

Симпатиягата се намръщи.

– Не намираш ли, че става прекалено сложно? Не е почтено да об-ременяваш така приятелите си, на които и без това им бръмчат от снощи главите.

– Не е толкова сложно – увери го Образът. – Особено като вникнеш във фактите. Фреди така ми предаде историята, че всичко ми стана ясно като... как се казва? Като светъл... не, като бял ден. И неговото мнение, което напълно съвпада с моето, е че цялата история само показва какви

играчки сме всички ние в ръцете на съдбата. Няма никакъв смисъл човек да се тревожи и да гледа напред в бъдещето и да замисля и претегля всяко свое действие, нали разбирате, защото не можеш да предвидиш дали това няма да предизвика онова, или онова няма да доведе до това.

Бледолика Скица с дълбоки кръгове под очите не издържа, стана и помоли да го извинят. Каза, че главата отново го защракала и трябвало да отскочи до аптеката на ъгъла за още аспирин.

– Исках да кажа – продължи невъзмутимо Образът, – че ако Фреди – при това с най-добри намерения – не беше взел да носи куфара на онова момиче, в този момент по всяка вероятност щеше да крачи към олгара с цвете в петлицата и с Мейвис Пийсмарч, единствена щерка на петия граф Бодшъм, под ръка.

Симпатията се усъмни. Това му се стори малко вероятно, ако ще Фреди Уиджън да не погледне куфар до края на живота си.

– Старият Бодил никога не би позволил на Мейвис да се омъжи за образ като Фреди. Ще го сметне прекалено суетен и лекомислен. Не знам дали познавате лично стария граф, но мога да ви уверя, че по едно време моите хора ме изпратиха на заточение за цял уикенд в замъка му и там на два пъти за една неделя ни подбраха и насметоха към църквата, без да шадят възраст и пол. Отгоре на всичко в понеделник в осем часа сутринта – осем, представете си! – долу в трапезарията се състоя семейна молитва. С две думи, ето какво представлява старият Бодил. Фреди е голям симпатия, но не би имал никакви шансове от самото начало.

– Напротив – заспори разгорещено Образът. – Фреди веднага наложил присъствието си, и то така, че работата била опечена още преди четвъртия ден в открито море.

– Искаш да кажеш, че Бодила и Мейвис са пътували със същия параход?

– Именно. През целия път.

– И Бодила, казваш, харесал Фреди?

– Фреди твърди, че и Кентърберийският епископ не би пожънал на негово място по-голям успех. Забравяш, че Бопшъм живее целогодишно в провинцията и не знае за Фреди нищо освен факта, че един от чичовците му, лорд Блистър, е негов стар съученик, а другият му чичо е действително епископ. Имайки предвид родословното дърво, той несъмнено е погледнал на Фреди като на свой човек.

Симпатията бе потресен, но изтъкна нов довод.

– Ами Мейвис?

– Какво Мейвис?

– Според мен Фреди е последният човек, с когото тя би свързала съдбата си. Виждал съм я как действа на живо в Пийсмарч и мога да ви уверя, че не е от нашите. Между нас да си остане, но това момиче свири на орган в местната църква и често са я виждали да върши благотворителни дела с благочестиви намерения.

Образът и за това имаше готово обяснение.

– Тя също не познавала Фреди. Харесала уравновесеното му поведение на светец и решила, че той несъмнено крие богата душевност. Във всеки случай мога да ви уверя, че всичко тръгнало по мед и масло. Морето било спокойно като тепсия, всяка нощ изгрявала страхотна луна и този факт много допринесъл за успеха на начинанието, така че Фреди успял в 10 часа и 45 минути на четвъртия ден да скъса лентата. Когато на другата сутрин съобщил на стария Бодшъм, че скоро ще разполага със зет, който да теши преклонните му старини, дъртият обявил, че не желаел за щерка си по-добър съпруг от такъв солиден и уважаван джентълмен като наш Фреди. Така те акостирали в Ню Йорк като едно щастливо и сплотено семейство.

Единственият недостатък, който Фреди намерил на Ню Йорк, бил, че съдейки по сутрешните вестници, населението на града не било щастливо в сърдечните си дела като него, Фреди. Нали разбирате – той искал около себе си само сияещи лица, а се оказало, че мъжете поголовно колели жените си, пъхали ги в чували и после захвърляли чувалите из блатата на щата Ню Джърси или пък пускали по петите на съпругите си частни детективи, за да осигурят нужните за развода доказателства.

Натъжавал се, както сподели той с мен, когато сутрин разтварял пресата и се опитвал да закуси яйца с бекон, загледан в снимката на Мей Ел МакГинс, направена след като господин МакГинс уредил семейния спор със сатър в ръка.

Освен това на първа страница прекалено много пишело за **БОГАТИ МАГНАТИ СПИПАНИ С ЛЮБОВНИЦИ ПО ВРЕМЕ НА ВИЕЛИЦАТА.**

Но, когато човек гостува на друга нация, той трябва да приема и доброто, и лошото. Освен това нямало никакво съмнение, че въпреки всички тези семейни неприятности сърдечните дела на Фреди се развивали страхотно. Аз самият никога не съм бил сгоден, затова не мога от личен опит да говоря за симптомите, но Фреди твърди, че при подобни обстоятелства човек се носи върху пухкав облак някъде високо в небесата и само от време на време при крайна нужда докосва земята с крака.

През по-голямата част от времето Фреди просто пърхал над Ню

Йорк като хвърковата животинка. Ала периодически се спускал от облаците и в един от тези редки случаи се озовал крачещ по Седемдесет и втора улица в западната част на Манхатън.

И точно пред него някакво момиче влачело огромен тежък куфар.

А сега, ако обичате, много да внимавате. Тук именно се решава съдбата на Фреди. Беше твърде красноречив, като ми описваше епизода, и що се отнася до мен, трябва да ви кажа, че го освобождавам от всякаква отговорност и го пускам на свобода с неопетнено име. Съгласен съм с него, че подбудите му са били чисти, като утринна роса.

Една от характерните черти на сгодения мъж, както ми каза Фреди, е, че той буквално се пука по шевовете от кавалерски и рицарски чувства. Поне той така твърди. Сгоденият мъж е нещо като бой-скаут, който се нахвърля върху невинните минавачи и безогледно върши добри дела. На три пъти през същия този ден Фреди преследвал из тъмните странични улички някакви опърпани типове и насила им пъхал банкноти в джобовете. Погалил цели четири момченца по главите и ги попитал какви искат да станат, като пораснат. Усмиввал се добронамерено на всеки срещнат, докато го заболели бузите. Ала все още бил препълнен с доброта и копнеел да помогне на някой не дотам честит свой спътник по житейския друм, когато забелязал пред себе си това момиче, залитащо под тежестта на куфара.

Макар че инстинктът да му се притече на помощ бил непреодолим, той щял да му се опъне, ако момичето било хубаво. Чувството му на вярност към Мейвис било тъй силно, че бил станал пълен въздържател по отношение на хубавите момичета. Те били единствените, които не включил в благотворителните си операции. Спрямо тях, колкото и да преливал от добродетели, бил неизменно небрежен и суров. Нали разбирате – непроницаемо, хладно лице. Ледени, пронизващи очи. Нещо в него му подсказвало, че Мейвис би предпочела именно такова поведение.

Но това момиче пред него никак не било хубаво. Било направо грозно. Дори отблъскващо. Имало вид на секретарка на голям бизнесмен, избрана от съпругата му измежду хиляди кандидатки. Именно този факт го накарал да запокити всички колебания. Горкото момиче всеки момент щяло да рухне под тежестта на куфара и Фреди сякаш чул в ушите си гласа на Мейвис да шепне: „Хайде, какво чакаш!“

И той изприпкал като придворен мустанг.

– Извинете – казал, – мога ли да ви помогна?

Момичето го изгледало през очилата и решило, че или може да му

има доверие, или не. Но така или иначе, му връчило куфара.

– А сега накъде? – заинтересувал се Фреди.

Момичето го осведомило, че живее на Шестдесет и девета улица, и Фреди го повел натат. Не след дълго стигнали висока каменна сграда, където то се числяло като наемателка на апартамент номер две на четвъртия етаж.

Вие, разбира се, ще кажете, че след като го доставил на местоназначението заедно с багажа, Фреди е трябвало да се сбогува съдържано и да продължи по пътя си. И нищо чудно да сте прави. Но вникнете във фактите. Апартаментът, както споменах, се намирал на четвъртия етаж. Асансьор нямало, така че трябвало да се катери дотам на собствените си копита. А денят бил зноен. Освен това куфарът се оказал натъпкан със стоманена ламарина или нещо подобно.

Мисълта ми е, че като стигнал крайната точка на пътуването си, си реч четвъртия етаж, Фреди изпитвал вопиюща нужда от одих и почивка. Така че – с право или без – вместо да залезе спокойно на хоризонта, той се срутил в най-близкото кресло и зачакал с изплезен език да му се повъзстановят силите.

Междувременно момичето дружелюбно чуруликало. Доколкото Фреди може да си припомни, името ѝ било Майра Дженингс. Работела при някакъв търговец на коприна. Тъкмо се връщала от провинцията. Фотографията върху бюфета била на майка ѝ, която живеела в Уотърбъри, щата Кънетикът. Съквартирантката ѝ била на почивка. И така натаък – споделяла с Фреди куп уютни домашни клюки.

И тъкмо започнала да му обяснява, че макар да не отстъпвала на никого възхищението си от Роналд Колман, все пак принудена била да признае, че Уилям Пауъл имал нещо в погледа си, което сякаш го поставяло на по-високо стъпало в уважението на едно момиче, и ето че ги прекъснало едно от онези неща, които, доколкото разбрах, постоянно се случвали в Ню Йорк.

Ако си местен жител, изобщо не ги забелязваш. Просто хвърляш един поглед през рамо, промърморваш „хм“ и продължаваш да въртиш копчето на радиото, за да хванеш Лос Анжелис.

Но Фреди, новак в този огромен град, взел, че се стреснал. Защото, нали разбирате – тъкмо си седели и най-приятно си беседвали, и се разнесъл оглушителен трясък. Външната врата се разтворила насилствено и в апартаментата нахлул някакъв неимоверно едър тип с гъсти мустаци. На главата си имал бомбе. Зад гърба му надничали още двама не по-малко едри и бомбести типа.

– А! – рекъл тип № 1 с много доволен глас.

Фреди естествено зяпнал. Бил доста сащисан. Но щом мислите в главата му взели да се проясняват, решил, че това е типичен случай на „Бандити нахлуват в апартамент и ограбват двама души“.

– Струва ми се – обърнал се първият тип към другите двама, – че всичко е ясно.

Другарите му кимнали.

– Точно така – казал единият.

– Всичко е ясно – потвърдил вторият.

– Да – резюмирал изказванията им първият. – Точно така. От ясно по-ясно.

Госпожица Дженингс, която междувремето бършела праха от снимката на майка си, изглежда, чак в този момент забелязала, че има гости.

– Какво правите тук? – строго запитала тя.

Първият тип запалил пура. Двамата му съучастници незабавно последвали примера му.

– Много добре знаете, госпожо Силвърс – казал типът.

– Знае, разбира се – додали другите двама.

– Тези момчета тук са свидетели – продължил първият.

– Свидетели сме, разбира се – отекнали съучастниците.

– Ще свидетелствате, че сме спипали госпожа Силвърс сама в апартамента ѝ заедно с ей тоя там грозник.

– Ами да, ще свидетелстваме, че сме я спипали насаме в апартамента ѝ с ей тоя там грозник.

– Тогава всичко е наред – заключил доволен типът. – Съпругът ѝ не иска нищо друго. Случаят е от ясен по-ясен.

В този момент нещо сякаш цапардосало болезнено Фреди по главата и той проумял, че това съвсем не са бандити, а частни детективи. Както ми каза, редно било от самото начало да ги познае по бомбетата. Заблудило го обаче това, че не запалили пурите си още с влизането. Ала щом запушили, пелената паднала от очите му.

Взел да преглъща мъчително. Преглъщал така доста време, докато си давал сметка в каква каша го е накиснало това негово чувство за рицарщина. Гъста лепкава каша. Обладан от най-благородни подбуди, целящ единствено да ръси около себе си светлина и сладост, той неочаквано за самия себе си се бил превърнал в нещо като БОГАТ МАГНАТ СПИПАН С ЛЮБОВНИЦА.

Партньорката му обаче проявявала неохота да се примири с

положението. Тя вирнала брадичка, разкършила рамене, стъпила твърдо на пода и гневно зафиксирала триото през дебелите лупи на очилата си.

– Бихте ли задоволили любопитството ми, като ме осведомите къде според вас сте попаднали? – обърнала се тя към новодошлите.

– Къде сме попаднали ли? – взел думата първият тип. – Много добре знаем къде сме попаднали. В апартамент номер едно на четвъртия етаж. А ние сме детективи от агенция „Нашрек“. Действаме по указания на вашия съпруг. А сега – посмейте се де!

– Точно това и ще направя – заявило момичето. – Аз не съм госпожа Силвърс. Нямам никакъв съпруг. А това е апартамент номер две, а не едно!

Типът зяпнал. Много напомнил на Фреди за чичо му Джо, когато глътнал развалена стрида. Същите незабравими чувства.

– Не ми казвайте, че сме разбили вратата на друг апартамент – замолил се той.

– Точно това ви казвам.

– Друг апартамент?

– Друг апартамент.

Пауза.

– Знаете ли какво? – обадил се един от помощниците – много интелигентно и схватливо момче. – Разбили сме вратата на друг апартамент.

– Точно така – съгласил се третият. – Друг апартамент.

Фреди твърди, че се държали много прилично. Не си свалили бомбетата, продължили да си пушат пурите, но затова пък платили за разбитата врата. След малко джамборето се разтурило, а типът до последната минута ги уверявал, че това била първата му грешка за последните двадесет години.

Като се посмял заедно с Дженингс над този забавен епизод, Фреди скочил в едно такси и се запътил към Четирийсет и шеста улица, където трябвало да обядва със стария Бодшъм и Мейвис в „Риц-Карлтън“, а вече бил позакъснял. През целия път се подсмиввал под мустак при мисълта за страхотната история, която имал да разкаже. Бил убеден, че престижът му ужасно ще се издигне.

Защото, нали разбирате, единственият облак, засенчващ безподобната радост от годежа му с Мейвис Пийсмарч, бил фактът, че понякога в Нейно общество и в това на баща ѝ имал чувството, че разговорът нещо куцал.

Фреди, както много добре знаете, е от онези симпатяги, които при

подходящи условия са душата на компанията. Налейте му в гърлото няколко по-концентрирани аперитива, оставете го да сподели с вас последните свежи вицове и оттам нататък ще го слушате със зяпнала уста. Но лишен от тези вдъхновения, той често имал чувството, че в компанията на стария Бодшъм езикът му е вързан.

И тъй като на никой не му е приятно бъдещият гъст да гледа на него като на малоумен глухоням, Фреди възторжено предвкушал фурора, който щял да произведе в качеството си на забавен и надарен разказвач.

На място да пукнел, ако тазсутрешната история не накара дъртия да се разхълца от смях и сълзи да се застичат по набръчканите бузи, особено предвид майсторския начин, по който щял да я поднесе.

Същото се отнасяло и за Мейвис.

– Страхотно! Невероятно! Ей, Ван Спрънт, да ти представя бъдещия си зет, Фредерик Уиджън. Ако знаеш колко е забавен! Накарай го да ти разкаже за детективите, дето разбили вратата на друг апартамент! Ще си умреш от смях! Ние всички много уважаваме Фредерик Уиджън.

И така нататък, нали ме разбирате? Искам да кажа, че знаете какво имам предвид.

За жалост бил лишен от възможността да им поднесе историята си по време на ордюврите, тъй като старият Бодшъм бил окупирали твърдо думата на тема несправедливите атаки отляво срещу Камарата на лордовете. С поднасянето на котлетите и пиурето пък Мейвис взела да се оплаква от незадоволителната набожност на американците. Така че дългоочакваният шанс му се предоставил едва с поднасянето на кафето.

– Таквоз – започнал Фреди, като най-сетне успял да прикове върху себе си погледа на графа. – Една ужасно смешна история ми се случи тази сутрин. Ще си умрете от смях. Направо ще пукнете.

И като си запалил небрежно цигара, той се впуснал да описва преживелицата си.

Разказал всичко много добре. Както ми обясни, не можел да си спомни друг път да се е справял така успешно с един сюжет, така до капка да изцеди сока му. Сериозните, напрегнати лица на слушателите му само го вдъхновявали за още по-усърдно и остроумно пресъздаване на случката. Тяхната сдържаност много му допаднала. Разбрал, че си дават сметка – такава история не бива да се опорочава с вметнати тук-таме кикотения. Трябва да пестиш силите си за бурния смях на финала.

Ала внезапно – той не можа да си спомни точно в кой момент – в душата му се промъкнало странното усещане, че разказът му не се оценявал напълно по достойнство, както той се надявал. Сторило му се, че

във въздуха определено витаело нещо неопределено, нещо такова... как му беше името? Нали познавате това усещане – когато се сблъсквате с неразбираща публика. Старият Бодшъм имал вид на умислена моруна, а в погледа на Мейвис нашият приятел доловил необясними отблясъци.

Когато най-сетне млъкнал, настъпила продължителна пауза. Мейвис гледала стария Бодшъм. Старият Бодшъм гледал Мейвис.

– Не ми стана много ясно, Фредерик – нарушила най-накрая мълчанието Мейвис. – Значи, твърдиш, че момичето ти е свършено непознато?

– Ами да! – отвърнал Фреди.

– И си се запознал с него на улицата?

– Ами да – казал Фреди.

– О? – казала Мейвис.

– Дожаля ми за него – обяснил Фреди.

– О? – казала Мейвис.

– Сърцето ми се късаше, като го гледах как се мъчи.

– О? – казала Мейвис.

Старият Бодшъм изпуснал въздух през зъби с остро свистене.

– Често ли практикувате – намесил се той в разговора – да се запознавате с млади дами на улицата под различни предлози?

– Не забравяй, татко – продължила Мейвис с глас, който би втресъл всеки ескимос, – че момичето по всяка вероятност е било много хубаво. Нюйоркчанки поначало са твърде привлекателни. Това естествено би обяснило донякъде поведението на Фредерик.

– Ни най-малко – отрещъл Фреди. – Беше същински крокодил.

– О? – казала Мейвис.

– Лупести очила и нито капка женска привлекателност.

– О? – казала Мейвис.

– А като видях как крехкото й телце се превива на две под тежестта на този проклет куфар... Аз пък предполагах – засегнал се Фреди, – че като вникнете в основните положения на тази история, ще ме разцелувате за голямото ми сърце и кавалерска постъпка.

– О? – казала Мейвис.

Настъпило поредното мълчание.

– Е, аз трябва да тръгвам, татко – обадила се след малко годеницата. – Имам да купя някои неща.

– Да дойда ли с теб? – попитал Фреди.

– Бих предпочела да остана сама.

– И аз трябва да тръгвам – намесил се старият Бодшъм. – Имам да

обмисля някои неща.

– Да обмисляте? – учудил се Фреди.

– Да обмислям. Много сериозно. Изключително сериозно. По-сериозно не може и да бъде.

– Да оставим Фредерик да си допуши цигарата – каза Мейвис.

– Да – откликнал графът. – Нека си допуши цигарата.

– Ама чуйте – изблеял Фреди. – Честна дума ви давам, че беше същинско плашило.

– О? – каза Мейвис.

– О? – казал старият Бодшъм.

– Хайде, татко – каза Мейвис.

И Фреди останал сам, без да се чувства особено добре.

Тук трябва да се каже, че Фреди имал навика – и то един твърде благоразумен навик – да носи неотлъчно със себе си, скрито в задния джоб, малко и плоско, но изключително услужливо шише, изпълнено с благодатна течност. Приятели, с които се запознал скоро след пристигането си в Ню Йорк, го посъветвали да не ходи никъде без него, защото – както му изтъкнали те – човек не знае кога ще му потрябва. Затова първата му работа, след като двата айсберга го напуснали и той леко се поразтопил, била да измъкне шишето и да гаврътне бързешком част от съдържанието му.

Ефектът бил мигновен. Изтръпналият му мозък се поразшавал. А след още една-две бързи глътки пред очите му просветнало и всичко си дошло на място.

Фреди вече не хранел съмнения, че ключът към неговото щастие бил във външните данни на тази Дженингс. Една годеница не може да няма определени становища, когато нейният възлюбен вземе да обсипва с рицарски жестове изпадналите в беда благородни девици. Ако девиците, на които служи, са грозни, значи, е добро момче и заслужава похвала. Ако са хубави, той е долен мръсник и незабавно получава обратно още с първата поща годежния пръстен и любовните си писма.

При това положение единственият изход бил да се върне на Шестдесет и девета улица, да измъкне онази Дженингс от бърлогата ѝ и да я демонстрира на Мейвис. Само да я зърне, и реномето му било спасено.

Разбира се, към този въпрос трябвало да се пристъпи много деликатно. Все пак не можеш да се явиш пред едно фактически непознато момиче и да го помолеш да навести, ако обича, една твоя приятелка, която да се убеди от първа ръка колко е грозно въпросното момиче. Ала

Фреди, чиито жили били вече доста посгряти от животворната течност, бил убеден, че ще се справи блестящо със задачата. Защото освен малко такт друго не се искало.

– Иху! – провикнал се нашият приятел. – Напред! И според него това с две думи изчерпвало въпроса.

Бил прелестен следобед, когато се качил в таксито пред „Риц“ и потеглил към познатия адрес. Когато слязъл на Шестдесет и девета улица, с видимо усилие се стегнал и се заизкачвал по безкрайните стълби до четвъртия етаж. Скоро вече стоял пред вратата на апартамент номер две и натискал звънеца.

Нищо обаче не се случило. Позвънил още веднъж. Почукал. Дори ритнал вратата. Но отвътре не се дочул нито звук и той бил принуден неохотно да признае, че Дженингс я няма у дома.

Не бил предвидил тази вероятност и се облегнал малко на вратата, за да набележи план за следващите си действия. И тъкмо стигнал до извода, че единственият изход за момента е да се оттегли и да опита късмета си по-късно, когато отсрещната врата се отворила и на прага се появила особа от женски пол.

– Здравсти – казала особата.

– Здравсти – казал Фреди.

Уверяваше ме, че я поздравил доста колебливо, защото от пръв поглед му станало ясно, че особата принадлежи към категорията на онези благородни девици, които Мейвис не би одобрила. Съвсем различна порода от Дженингс. Сини очи без никакви очила. Бели, равни зъби. Златисторуса коса.

Съдейки по облеклото ѝ, особата явно не била от ранобудните. Частът бил три и половина следобед, а тя още не била прескочила стадия на пеньоара и чехлите. На всичкото отгоре въпросният пеньоар бил нежно-розов и поръсен с екзотични птици. А един сгоден мъж, загубил благосклонността на годеницата си, автоматично отскача назад при вида на синоеки, златокоси особи в розови пеньоари на сини птици.

Но... има и елементарна учтивост. Затова след гореизложеното „здравсти“ той вмъкнал за всеки случай и една съдържана, мъжествена усмивка.

Уверяваше ме, че със същата усмивка пасторът би дарил своята най-възрастна и прилежна енорияша, но в резултат съдържанието на пеньоара се почувствало насърчено да задълбочи разговора.

– Търсите ли някого?

– Ами, да – отвърнал Фреди. – Знаете ли кога ще се върне госпожица Дженингс?

– Госпожица коя?

– Дженингс.

– Как се пише?

– Като всички останали, предполагам. Започвате с „Д“, блъските по средата няколко н-та и г-та и толкоз.

– Та казвате госпожица Дженингс?

– Точно така. Дженингс.

– Да ви кажа правата – заоткровеничила особата, – никога не съм виждала никаква госпожица Дженингс. Нито съм чувала за нея. Изобщо не я познавам. Тя нищо не значи в моя живот. Но ще ви кажа и още нещо – от половин час се мъча да отворя прозореца на дневната и как смятате – успяла ли съм? Нищо подобно! Какво ще ме посъветвате?

– Да го оставите затворен.

– Но вижте каква жега е тук!

– Топло е – съгласил се Фреди.

– Направо се задушавам. Да, господине. Точно така. Пека се на бавен огън.

Тук без съмнение Фреди е трябвало да каже „Нима?“ или „О?“ или „Тогава всичко хубаво“ и да затопурка надолу по стълбите. Но човек като се пристрасти веднъж към благородните жестове – поне той така твърди, – било много трудно да натисне спирачката. Рицарството му ставало нещо като втора природа.

Затога в случая, вместо да направи единствено разумното, той поднесъл на особата още една от небезизвестните си обаятелни усмивки и попитал с какво може да ѝ помогне.

– Не бих искала, разбира се, да ви безпокоя...

– Няма такова нещо.

– Толкова ми е неприятно, че ви се натрапвам...

– Но, моля ви, за мен е удоволствие – заявил Фреди, чиято галантност нараствала право пропорционално на количеството погълната течност.

И заситнил подире ѝ.

– Ето! – посочила особата. – Искам да кажа – прозореца.

Фреди го огледал внимателно. Приближил се до него и го поразклазил. Прозорецът наистина заяждал.

– Това днешно строителство – коментирала междувременно особата. – Или не се отварят, или като се затворят, то е завинаги.

– Такъв е животът – философски заключил Фреди.

Задачата му се видяла възтрудничка, но той се заловил за нея като истински мъж и известно време в стаята се чувало само напрегнато пъшкане и сумтене.

– Как е? Става ли? – интересувала се особата.

– Нещо ми бръмчи в главата – осведомил я Фреди. – Дали не е апоплектичен удар?

– На ваше място бих си поотдъхнала. Доста сте зачервен.

– Защото ми е горещо.

– Свалете си сакоето.

– Може ли? Много ви благодаря.

– И ризата, ако желаете.

– Благодаря.

Свалянето на тапицерията донесло на Фреди неопишуемо облекчение.

– Веднъж се запознах с един мъж, който отворил прозореца на едно купе във влака – продължила особата.

– Ами? – учудил се Фреди.

– Ех, какъв мъж! – въздъхнала замечтано особата. – Такива мъже вече няма.

Не допускам да е казала това като намек или оскърбление, но Фреди ме уверява, че усетил някакво особено убождане право в честолубието. Мъжеството му било предизвикано. Стиснал зъби и се хвърлил напред да опита пак.

– Защо не го натиснете отдолу нагоре? – посъветвала го особата.

Фреди опитал отдолу нагоре, но прозорецът не помръднал.

– А сега опитайте да го разклатите настрани.

Фреди опитал и така, но усилията му били напразни.

– Пийнете си нещо – не го оставяла на мира особата.

На Фреди това се сторило най-разумното от всички направени от нея предложения. Той се тръшнал с изплезен език в едно кресло. След секунда само в ръката му се мъдрела препълнена чаша и той жадно отпивал.

– От къщи си го нося – пояснила особата.

– Откъде?

– От къщи.

– Че това не е ли вашата къща?

– Е, сега да. Но по-рано живеех в Ютика. Господин Силвърс го дестилира и доколкото знам, с това приключват добрите му дела.

Фреди се позамислил.

– Господин Силвърс? Къде съм чувал това име?

– Аз пък предпочитам да не бях го чувала. Пълно куку.

– Пълно какво?

– Куку. Ето какво е господин Силвърс. Режи го, печи го, все си е куку.

Щедрата доза течност, която Фреди попивал, била вече замътила мозъка му.

– Нещо загубих нишката на разговора. Кой е този господин Силвърс?

– Ед Силвърс. Моят съпруг. Попитайте ме дали е ревнив.

– Ревнив ли е?

– Не ме питайте! Заряха го, защото е лишен от всякакви идеали.

– Кой?

– Господин Силвърс.

– Той ли ви е съпруг?

– Да.

– Е, най-сетне си изясних нещата – въздъхнал с облекчение Фреди.

Отпил още малко. Течността, произведена от господин Силвърс, очевидно била основана на сярна киселина, но след известно време се свиквало със странното усещане, че горната част на главата ти подскача като чайник, пълен с вряща вода, пък и усещането съвсем не било неприятно. На господин Силвърс може да са му липсвали идеалите, но очевидно е знаел какво се прави с картоф и казан в ръка.

– Той ме направи тъй нещастна – оплакала се особата. – Кой?

– Господин Силвърс. Храни долни съмнения.

Фреди бил потресен до дъното на душата си.

– Нима господин Силвърс храни долни съмнения?

– Можете да ми вярвате.

– Господин Ед Силвърс?

– Той същият.

– Но тогава сигурно ви е направил нещастна!

– По-вярна дума не сте изричали.

– Горкичкото – изхлипал Фреди. – Горката малка госпожа Силвърс.

– Госпожа Ед Силвърс.

– Горката малка госпожа Ед Силвърс! Това е най-чудовищното нещо, което съм чул в живота си. Ще ми позволите ли да ви потупам по ръчичката?

– На всяка цена.

– Така и ще направя – уверил я Фреди и така и направил.

Отишъл дори по-надалеч. Стиснал ѝ ръката. Отношението му към нея било, както твърди, като на брат към своята измъчена сестричка.

В този миг вратата се разтворила с гръм и трясък и в стаята нахлули някакви обемисти предмети. Без никакво предупреждение въздухът за нула време се изпълнил с бомбета.

Фреди се загледал в тях и го изпълнило някакво странно чувство. Познавате го това чувство – когато ви се струва, че вече сте го изпитвали преди. Доколкото знам, лекарите имат някакво обяснение за него – че двете половинки на мозъка не работели синхронно или нещо от този род. Така или иначе Фреди се почувствал точно така. Имал определено то усещане, че вече е виждал тези бомбета – може би в предишно свое съществуване.

– Охо! – зарадвал се той. – Гости, значи?

Ала мозъкът му взел да се избистря – изглежда двете половинки на мозъка му все пак си паднали на мястото – и той разпознал типа, който нарушил кроткото му общуване с госпожица Майра Дженингс същата тази сутрин.

При последната им среща типът бил подмокрен от смущение. Бил крайно объркан и сащисай и имало защо. Сега обаче видът му бил поживнал. Имал дори вид на тип с бомбе, постигнал върховната цел на своя живот.

– Ето ни и нас – обявил той. Другите двама кимнали лаконично.

– Ето ни – потвърдил единият.

– Адски гот – додал вторият.

Главният тип внимателно се вгледал във Фреди.

– Да пукна на място! – възкликнал той. – Та това сте пак вие! Момчета! – извикал той и в гласа му се промъкнали нотки на страхопочитание. – Хубавичко го огледайте този тук. С много уважение. Като него няма втори в цял Ню Йорк. Забелязахте ли с каква скорост се придвижва от едно място на друго? Вече не можеш да отидеш никъде, без да се натъкнеш на него! При това дори няма велосипед!

Фреди усетил, че е настъпил моментът, когато трябва да се изправи в целия си мъжествен ръст и да постави тия типове на мястото им. Опитал, но нещо му попречило.

– Позволете да ви обясня – започнал той високомерно.

Типът се изхилил.

– Да не би да ни кажете, че пак сме сбъркали апартамента?

– Моят отговор – дълбокомислено отвърнал Фреди – е и „да“, и

„не“.

– Какво искате да кажете с това „да и не“? Нали сме в апартамент номер едно на четвъртия етаж?

– Вярно е. Не мога да отрека. Апартаментът наистина е номер едно. Но ви давам честната дума на английски джентълмен, че за пръв път виждам тази дама.

– За пръв път?

– По-пръв не може и да бъде.

– Така ли? – учудил се типът. – Тогава какво прави тя в скута ви?

И Фреди – за голямо свое учудване – осъзнал, че онзи е прав. В коя именно точка на разговора им се е случило това, не може да каже, но госпожа Ед Силвърс без капка съмнение се гушела в посочения от типа скут. Чак сега Фреди разбрал, че това именно била пречката, поради която не могъл да се изправи в целия си мъжествен ръст.

– Боже мой! Вярно!

– Вярно я!

– Бре, бре! – казал Фреди. – Бре, бре, бре! Тук заговорила и госпожа Силвърс.

– Небесата са ми свидетел, че за пръв път виждам този мъж! – заклела се тя.

– Тогава какво прави тук?

– Отваря прозореца.

– Че той е затворен. Случаят е ясен, нали момчета?

– Хъ! – казало едното момче.

– Тъх! – пояснило второто.

Типът погледнал сурово госпожа Силвърс.

– Как не ви е срам! – порицал я той. – Такъв разгул! Направо съм шокиран. Точно така. Шокиран съм. И момчетата са шокирани.

Този път Фреди успял да стане, защото особата спряла да вие гнездо в скута му. Станал и тъкмо да се извиси застрашително над типа, открил, че онзи е с половин глава над него.

– Вие скверните името на една честна жена!

– Тъ?

– Не се опитвайте да отклоните въпроса – настоял Фреди и го изгледал високомерно. – Скверните името й и което е най-страшно, правите го с бомбе на главата! Свалете го веднага!

Типът го зяпнал с провиснало чене и изцъклен поглед. И тъкмо щял по всяка вероятност да разясни на Фреди, че детективите при никакви обстоятелства не свалят шапките си, когато нашият приятел – доста

неразумно, ако питате мен – го улучил в дясното око с едно от най-красивите крошета, които той самият бил виждал.

След което, както разбрах от Фреди, нещата доста се объркали. Спомня си, че направил, каквото трябва, но и получил, каквото му се полагало, защото след известно време осъзнал, че се намира в затворническа килия и едното му ухо е придобило размерите на средно голяма глава карфиол. Да не говорим за насиненото око и пчелите, които бръмчели в главата му.

И още не бил платил петдесетте долара глоба, когато открил, че събитията от предишната нощ се радвали на голяма популярност именно във вестника, който старият Бодшъм четял всяка сутрин заедно с чая и яйцето си.

И представете си колко не е бил на себе си бедният Фреди – дори забравил да вземе най-елементарни предпазни мерки, като например да се представи на властите под измислено име. Не само това, ами дори си направил труда да съобщи и второто си име, дадено му при кръщението, което – макар да не мисля, че трябва да държим Фреди отговорен за това – е Фортъринги.

Това бил краят. Прав или не, но Фреди решил да не дочака окончателния развой на събитията. Същата тази нощ за Англия потеглял един параход и той го взел, без да провери какво е мнението на стария Бодшъм и Мейвис за публикуваното в пресата. Той е много досетливо момче, със силно развита интуиция, и предпочел да се ръководи от догадки си.

Затова ви казах оде, че се е върнал, при това доста кисел и навъсен. Тази сутрин го чух да се произнася твърде сурово за жените – и като ви казвам сурово, значи, сурово.

Научих и още нещо – когато корабът хвърлил котва в Саутхамптън, красивото девойче до него си изтървало чантичката, а Фреди, вместо да му се притече на помощ, скръстил ръце пред гърдите си и се загледал мрачно в далечината. Заяви ми, че изпадналите в беда млади дами трябва отсега нататък да търсят помощ другаде. Той си бил подал оставката.

Разреши ми също така да разтръбя този факт навсякъде.

КРАЙ

© 1936 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Fate, 1936

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4555>]